

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.
 ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Α'.

"Αν εἶν' ἡ ἀνοιξὶς γιορτὴ 'ς τῆς φύσεως τὰ κάλλη,
 Εἶν' ἡ γιορτὴ σπητιάτικο Μαγιάπριλό μας πάλι.

Καλῶς μᾶς ἔρχεσθε, γιορταῖς μὲ τὰ καλὰ τὰ χίλια !
 Ἐμπρὸς σας λάμπει ἀπὸ χαρὰ καὶ πάστρα ἡ φαμίλια,
 Θυμᾶτ' ὁ πλούσιος τὸ φτωχὸ, ἡ φτώχῃ ἀναγαλλιάζει,
 Κι' ἠχολογᾷ τὸ καπηλειὸ, κι' ἡ σάλα εὐωδιάζει.
 Ἐέγνοιαστο παίζει τὸ παιδί 'ς τὸ σπῆτ' ἢ 'ς τὸ σοκκάκι,
 Καὶ τὸ κορίτσι ντύνεται καινούριον φουστανάκι,
 Ὁ γέρος πάει 'ς τὴν ἐκκλησιᾶ, κι' ἡ τρέλλα τοῦ λεβέντη
 Ὅλη τὴ μέρα τὴν περνᾷ 'ς ἄλλη ἐκκλησιᾶ : 'ς τὸ γλέντι.
 Μ' ἀπ' ὅλους πρὸ βαθύτερα σὲ χαιρετῶ ἐσένα,
 Μελίγλωσση γιορτοῦλά μας, Χριστοῦγεν' ἀνθισμένα !

"Αν εἶν' ἡ ἀνοιξὶ γιορτὴ 'ς τῆς φύσεως τὰ κάλλη,
 Εἶν' ἡ γιορτὴ σπητιάτικο Μαγιάπριλό μας πάλι.

Β'.

Παιδάκι τὴν καρδοῦλά μου τὴ νιώθω μὲς τὰ στήθη,
 Ὅλο ζωὴ, σὰν τὸ Χριστὸ τὴν ὥρα ποῦ γεννήθη.

Μὲ σέρνουν, τὴν πρωτοχρονιά, δυὸ μαγισσῶν τὰ κάλλη :
 Βαρειὰ ἢ μία μὲ μεθᾶ, καὶ μ' ἐμορφαίν' ἡ ἄλλη.
 Ἡ μία Τύχη λέγεται, κι' ἡ ἄλλη Ἐλεημοσύνη.
 Γίνομαι, κάθ' ἀποκρηᾶ, τρελλῶν καὶ μῶν καμίνι,
 Ὅλ' ἡ καρδιά μου ἔρχεται 'ς τὰ πόδια, γιὰ θεὸ μου

"Ἐχω, Κυρίαί, τὸ χορὸ, κι' ὁ νοῦς 'ς τὸ ντομιτόμου.
 Ὅταν γιορτάζω ἀνάστασι, θέλω τὸν κόσμον ὅλο
 Ἐνα χειλάκι νὰ γενῆ γιὰ μένα μυροβόλο.
 Ὅμως, ἐσεῖς, Χριστοῦγεννα, μὲ κάνετε παιδάκι,
 Διψῶ σπητιάτικη γωνιά, κι' ἀδελφικὸ λογάκι.

Καὶ βρέφος τὴν καρδοῦλά μου τὴ νιώθω μὲς τὰ στήθη,
 Ὅλο ζωὴ, σὰν τὸ Χριστὸ τὴν ὥρα ποῦ ἐγενήθη.

Γ'.

Τί φῶς καὶ χρῶμα κι' ἐμορφαῖα νὰ εἶχ' ἐκεῖ τ' ἀστέρι
 Ὅπου 'ς τὴν κούνια τοῦ Χριστοῦ τοὺς Μάγους ἔχει φέρει !

Ποῖος ἄγγελος τὸ διάλεξε γιὰ τέτοιο ταχυδρόμο !
 Γ' ἄλλα τ' ἀστέρια θάβλεπαν τὸ φωτεινὸ τοῦ δρόμο,
 Κι' ἀπὸ τὴ ζήλεια θ' ἄτρεμαν . . . Ἀστέρι, σὲ ποιά χώρα
 Τοῦ ἀπεράντου σ' οὐρανοῦ νὰ λαμπυρίζης τώρα ;
 Ἡ παντοδύναμη φθορὰ μὴν ἔσβυσε τὸ φῶς σου ;
 Ἡ μήπως εἰς' ἀθάνατο κι' ἐσύ, σὰν τὸ Χριστό σου ;
 Δὲν καταβαίν' ἡ λάμψι σου ἐδῶ 'ς τὰ χρώματά μας ;
 Γιὰ ὅλα τ' ἀστέρα, ἀλλοίμονο ! δὲν εἶνε ἡ ματιὰ μας . . .
 Καὶ μόνον ὅταν τὰ λαμπρὰ Χριστοῦγεννά μας θάμπουν,
 Θαρρῶ πῶς ἡ ἀκτίνες σου μὲς τὴν ψυχὴ μου λάμπουν.

Τί φῶς καὶ χρῶμα κι' ἐμορφαῖα νὰ εἶχ' ἐκεῖ τ' ἀστέρι
 Ὅπου 'ς τὴν κούνια τοῦ Χριστοῦ τοὺς Μάγους εἶχε φέρει !

Δ'.

"Αχ, ἄχ, Χριστουγενιάτικο τῆς φαμελλιάς τραπέζι.
Ποῦ ταῖρι ταῖρ' ἢ ὄρεξι με τὴν ἀγάπη παίζει!

Τὰ ποτηράκια ἤχοῦν γλυκά, λαμποκοποῦν τὰ πιάτα,
Γύρω φαιδρά γεράματα και προκομένα νιάτα!
Κοῦρκος 'ς τὴ μέση ὀλόζεστος μοσχοβολᾷ, ροδίζει,
Και τρέχει ὀλοῦθε τὸ κρασί και κελαδεῖ κι' ἀφρίζει.
Και νὰ θωρῆς ἀγνάντια σου δυὸ ἀδερφαῖς, δυὸ τρέλλαις,
Μὲ κουβεντουλαῖς ἄσωσταις, γλυκειαῖς σὰν καραμέλαις,
"Ἡ νὰ σοῦ λέη ἀγνάντια σου γιὰ τὸ ξανθὸ παιδί σου
Δυὸ χρόνων γυναικούλά σου, ὃ ἔρωσ τῆς ζωῆς σου.
Και νὰ σ' ἀρχίζη ἀκούραστη ὃ πάππος φλυαρία,
Τῶν Χριστουγένων μιὰ γνωστὴ πανάρχαια ἱστορία...

"Αχ, ἄχ, Χριστουγενιάτικο τῆς φαμελλιάς τραπέζι.
Ποῦ ταῖρι ταῖρ' ἢ ὄρεξι με τὴν ἀγάπη παίζει!

Ε'.

Τὴν ἄδολη παραμονή, τὴν τρισευτυχισμένη!
Γιρητὴ ποῦ χαίρεται κανεῖς βαθειά, γιὰτὶ προσμένει.

Εἰς τὸν καθρέφτη τοῦ σπητιοῦ, ἐκεῖ ποῦ τὸν λουστράρει,
"Ἡ δούλα ἢ ροδοκόκκινη κυττάζει με καμάρι
Τί χεῖλη θᾶχῃ αὔριο, τί στήθη, ὃ 'ξάδεργός της...
"Ἡ κόρη κάνει δοκιμὴ τοῦ νέου φορέματός της,
Και λογαριάζει τὸ παιδί ταῖς μέραις πῶχει σιόλη.
"Ἐνῶ ὃ Κύριος τραβᾷ 'ςτὴν ἀγορὰ ποῦ ὄλη
Συγυρισμένη, ὄλη βοή, ὄρεκτικὴ, γεμάτη,
Φέρνει γαργάλισμα 'ςτ' αὐτὶ, και θάμπωμα 'ςτὸ μάτι,
Και φρενιασμένον ἔρωτα 'ςτὸ τρυφερὸ στομάχι.
Και συλλογίζετ' ἢ κυρὰ ταῖς βίβιταις ποῦ θᾶχῃ.

Τὴν ἄδολη παραμονή! τὴν τρισευτυχισμένη!
Γιρητὴ ποῦ χαίρεται κανεῖς βαθειά, γιὰτὶ προσμένει.

ΣΤ'.

Σὲ εἶδ' ἀπόψε 'ςτῶνειρο, τῆς νύχτης μου στολίδι.
Χριστόψωμα ἐζύμωνε: 'ς ἓνα μικρὸ σκαφίδι.

"Ἦσαν σκυμμένη, και λυτὰ τὰ φουντωτὰ μαλλιά σου
Μὲ μιὰ χάρι ἄταχτη σκορπιζόνταν 'μπροστά σου
Τὰ χέρια σου ζυμώνονταν, θαρροῦσα, 'ς τὸ ζυμάρι,
Κι' ἀπ' τὰ μαλλιά σου ἔσταζεν ἰδρὼς μαργαριτάρι.
"Απόστασες κι' ἐπόνεσες, σταμάτησες, ἀλήθεια,
Και μιὰ ματιά σου μ' οὔρριζες, σὰ 'νάλεγες: βοήθεια!
"Ἦταν παιγνίδι ἢ δουλειά, 'σὰ ζύμωσα μ' ἐσένα,
Και σὲ λιγάκι ἐπρόβαλαν χριστόψωμ' ἀφρισμένα.
Εἶν' ἢ ζωὴ, ἀγάπη μου, τοῦ ζυμαριοῦ ἢ σκάφη:
—Μαζῆ νὰ τὸ ζυμώσουμε, μόνο μαζῆ ἐγράφη...

Σὲ εἶδ' ἀπόψε 'ς τ' ὄνειρο, τῆς νύχτης μου στολίδι.
Χριστόψωμα ἐζύμωνε: 'ς ἓνα μικρὸ σκαφίδι.

Ζ'.

"Ἔσεῖς, ποῦ ζῆτε μακριὰ σὲ παγωμένα μέρη,
Ἀκοῦστε δέκα στίχους μου, γεμάτους καλοκαίρι.

Ἔρω μιὰ χώρα· ἢ ἀνοιζὶ σὰν ἦλος ἐκεῖ πέρα·
"Ἡ χειμωνιά καμμιά φορὰ μαυρίζει τὸν αἰθέρα,
Σὰ' νέφος διαβατάρικο, και φεύγει: ἀπρίλις πάλι.
"Σ αὐτὴ τὴ χώρα ὃ Χριστὸς γεννιέται μ' ὄψι ἄλλη.
Δὲν ἔρχεται με τούρτουρα, σαβανωτὸς σὲ χιόνι,
Οὔτε σὲ γούνα "Ρωσικὴ τὸ πρόσωπό του χώνει,
Οὔτε μπροστὰ σὲ μιὰ γωνιά, πεσμένος 'στὸ βιβλίο
Νὰ τὸ ξεχάσῃ προσπαθεῖ 'στὸ διάβασμα τὸ κρύο.
Μὰ μὲς' τοὺς δρόμους χύνεται, 'στὸν οὐρανὸ ξεχνιέται.
Dolce far niente τραγουδεῖ, γλεντᾷ, κι' ἀποκαμιέται.

"Ἔσεῖς ποῦ ζῆτε μακριὰ σὲ παγωμένα μέρη
"Ἀκοῦστε δέκα στίχους μου γεμάτους καλοκαίρι.

Η'.

Νᾶμουν τοῦ σταύλου ἓν' ἄχυρο, ἓνα φτωχὸ κομμάτι
Τὴν ὥρα π' ἀνοιζ' ὃ Χριστὸς 'ς τὸν ἥλιο του τὸ μάτι!

Νὰ ἰδῶ πὴν πρώτη του ματιὰ και τὸ χαμόγελό του,
Τὸ στέμμα τῶν ἀκτίνων του γύρω 'ς τὸ μέτωπό του,
Νὰ λάμψω ἀπὸ τὴ λάμψη του κι' ἐγὼ 'σὰ διαμαντάκι,
Κι' ἀπὸ τὴ θεία του πνοή νὰ γίνω λουλουδάκι,
Νὰ μοσχοβοληθῶ κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν εὐωδία
Ποῦ ἀναψε 'ς τὰ πόδια του τῶν Μάγων ἢ λατρεία,
Νὰ ἰδῶ τὴν "Αειπάρθενο, νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπό της
Πῶς ἐκοκκίνησε, καθὼς πρωτόεθε τὸ μικρὸ της,
"Οταν λευκὸ, πανεύσμο τὸ προσωπάκι ἐκείνο,
Τῆς "θύμισ' ἔτσι ἄθελα τοῦ Γαβριὴλ τὸν κρῖνο...

Νᾶμουν τοῦ σταύλου ἓν' ἄχυρο, ἓνα φτωχὸ κομμάτι
Τὴν ὥρα π' ἀνοιζ' ὃ Χριστὸς 'ς τὸν ἥλιο του τὸ μάτι!

Κωστής Παλαμαῆς.

ΔΙΚΗ ΒΕΛΕΝΤΖΑ

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ

Κατὰ τὸ σύνθηρος ἢ συνεδρίασις ἄρχεται τὴν 9 1/2 μολοντί
προκηρύσσεται καθ' ἐκάστην ἢ ἐνάτην ὡς ὥρα ἐνάρξεως. "Ἡ
ἀργοπορία αὐτὴ ἀποδοτέα εἰς τὸν ἑλληνικὸν χαρακτήρα, ὅστις
και κατὰ τὴν ἀριθεῖαν διαφέρει ὀλίγον τοῦ ἀγγλικοῦ.

Κατὰ τὴν ἀργοπορίαν ταύτην ἀναγινώσκω ἐκπληκτος τὸν
θάνατον τοῦ "Ἰακωβάτου, ἐν ᾧ ἀκόμη δυσπιστῶ εἰς τὸ χθε-
σινὸν ἀγγελμα τοῦ Γαμβέττα. Τί παράβολος ἀνὴρ, τί μέγας
ἄνθρωπος, τί ἀγνὸς δημοκρατικὸς, τί ἀρχαῖκός ῥήτωρ, τί
σατανικὸς σκόπτης, τί γίγας τοῦ βήματος και τοῦ λόγου,
τί ὠκεανὸς πολυμαθείας ὃ Γεωργαντάρης "Ἰακωβάτος! "Οταν
μιὰν ἡμέραν...

— **Κ. Κατσικαπῆς!** αἰφνιδίως ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ
Ἡροδῶρου, διακόψασα τὴν μελαγχολικὴν μου βέμβην, και
ἐστράφη πρὸς τὸν προσελθόντα μάρτυρα.

Πόσας ἀναμνήσεις μοὶ ἔφερον ὃ μάρτυς Κατσικαπῆς, πό-
σας φαιδράς τοῦ παρελθόντος στιγμὰς μοὶ ἐπενθύμησεν!
"Ἐνθυμήθη τὸ κλασικὸν του ἐκεῖνο:

— "Ἦρχομε νὰ τιθῶ ἐν τοῦ μέσου δύο κανονοστοιχιούν...
Και ἐνθυμήθη ἀκόμη τὸν μεγαλοφυᾶ συμπολίτην του